

కొంపలంటుకున్నాయి

“ఓ లక్ష్మీ! కొంపల్తగండిపోతున్నాయే! ఆయ్యమ్మా పుగ వేసిపోజన్నాదే. లగత్తు లగత్తుయే!” అంటూ సేతికాడ పని ఒగ్గేసి లగత్తుకుపోనాది సినావలం.

ఎవకాలే ఎర్రబుల్లి పోనాది అబోదిబోమంటా. నామా పని ఒగ్గేసి బోరోడ్డు వీచక లగట్టు పూసా. చల్లగా పవుడం వాగే లెగిపోతాంది పుగ. వా గుండి కాదు ఆగిపోనాది. పోనాలే పోనాయి.

“ఓరి గుంటల, వెగండిరా! ఓల్లర్ అంటుకు పోనాదినా!” అని అరుస్తావే సేతిలో గమేలా రోడ్డు కొనాకి ఇసిరేసి, ఏం సేకావో, ఏవో.

సేటికెలో సివట్టర్ ఎల్లి పడిపోనాను.

అంతా అయిపోనాది.

“ఓవ్, పోనీరా, అప్పల్పావి! ఇల్లిన్ని కొంప లంటుకుపోనాయి. మామంతా సీనాగ ఏడవన్నామా? మగపురుసుడివి, మల్లి గుడిసి నెగెయ్యకపోతా వేంటిరా?” అంటున్నాడు సింగితాత.

నా బాద ఇల్లు కాలిపోనాదని కాదని ఈడికేం తెల్పు?

కొంపతో—నా ఆసెలు, పేసం అన్నీ కాలిపోనాయి గండా!

అగ్గిలో బుగ్గి అయి పోయిన కొంప దెయ్యం

నాగుంది. పూసేవోళ్లు ఒల్లూ లేక పిచ్చ గుంటడిగా ఈ ఊరోచ్చిసినాను. ఆకాడనించీ సింగి తాలే అడుకువీవోడు. దయిర్లుం సెప్పి, సేవలు పట్టడం, ఒలెయ్యడం అన్నీ దగ్గి రుండి వేపీవోడు.

ఆడి కొంపా లగలడిపోనాది. పంలో ఆర్పీసినారు. పగం నున్న పోయిన సింగితాత ఇల్లు సీతంగా అల్లంల దూరావ్వ ఉంది. ముసిలోడికీ కన్న పే మరు.

రావులు ఇల్లు కూడా అగ్గి దేవుడు తిసికాడు. ఆడూ తనతోనే సేవలు పట్టివోడు. అట్టాగే బతికినా డింత దాకా తమ. కాని, ఆడ దొంగ గడివారాలూ, మందూ